

5

STARI KONTINENT
SPECIJALNA IZDANJA

Čarobna
knjiga

VIKA

1

SCENARIO
Tomas Dej

CRTEŽ I KOLOR
Olivje Ledroa

Opera u zemlji magije

*Ona čija je priča počela juče
Drži te budnim toliko dugo...*

Kolet, Deca i čarolija.

Panovo kraljevstvo!

Odjeknula su tri udarca, zalupao je neki brigadir od ebanovine i bronzne po tučanoj podlozi na kojoj stoji. Tri udarca koja podsećaju na grom, munju, oluju... tri odjeka koja se kotrljaju ka nama, pa se vraćaju i nastavljaju da vibriraju u daljini. Tri zvuka, tri šuma poput šapata Abraksasa, koji zvuči i kao magično bakanje i kao veštičji zov... na šta odgovaraju tri duga poziva odsvirana na nekom davno izgubljenom rogu. Tri udarca koja čine da nam se zadrmaju stolice, fotelje, pod u prostoriji u kojoj smo verovali da smo na sigurnom... pod koji nam se odjednom vrtooglavo izmiče pod nogama.

Srce jače zalupa kad se u sobi polako počne smrkavati, pa se najzad potpuno smrači, kad se plafon i zidovi počnu udaljavati od nas i kad znamo da se priprema nešto sa one strane, nešto čarobno ili zastrašujuće, a možda i jedno i drugo istovremeno, poput nekog otkrića... koje će se neizbežno dogoditi.

Da li je još moguće da se povučemo, da izađemo iz pentagrama, da pobegnemo, sad kad je čarolija već delovala, noge učinila teškim, ukopala ih u zemlju, kad su tajne reči pronašle svoj put i sada nas sapliću, motaju se oko nas, i poput lijana nas obavijaju, pritežu, zaustavljaju...

... sad kad čarobni napitak deluje i širi se sve više po našim venama...

... i zarobljava nam razum?

Prekasno je.

U tom ceremonijalu ima nečeg pomalo drevnog, gotovo primalnog, nešto od onog „bio jednom jedan“, nešto od zore i od noći, ima u njemu očaranosti i straha.

I tako.

Napravljeni smo kao pacovi.

Ali budimo iskreni, ne baš nevini pacovi, jer ako smo se našli u takvoj situaciji, bio je to naš izbor. Dali smo novčić lađaru – lađarima – na svoj način pristali na pakt kako bismo iskusili avanturu, prešli na onu stranu ogledala, popeli se na Pikvod, prekoračili imaginarnu granicu... ušli u zemlju vilenjaka.

I evo nas ispred kamenog oltara, u mističnom čekanju.

Osećamo lagani drhtaj kad se, pred prvom stranicom, podigne zavesa. Pred nama više nije ekran, nije dekor. Kad raširimo krila pri prvom otvaranju, scena nam beskonačno izmiče i muzika, dubokih tonova,

za koju ne znamo odakle dolazi, vodi nas tamo gde idu sve zamišljene stvari.

To je let, povratak pomoću primitivnih krila na izvore Zlatnog doba, u Panov svet. Nebeski poj, zvonka melodija iznad šumovitih planina, stepe čije trave savijaju vetrovi, mračne šume i velike močvare u kojima se skupljaju vukovi.

Prve stranice, čuvari kapije tog sveta, upozoravaju nas i nude mapu na kojoj su ucrtani opasni putevi: Ostrvo divova, Ragnarok, Ksanaks, Himerin jezik, Dolina grifona, Faunov breg, Fenrirov očajnik, Volsungova šuma... a na granitnim liticama podignut je Kaštelgrim, vojna tvrđava u Kraljevstvu Vilenjaka!

Kaštelgrim, ime čiji odjek priziva motive iz poznatih bajki. I iz tog velikog, nepresušnog kotla, u kom se mešaju božanstva, fauna, vilenjaci, vile i drijade, Dej i Ledroa zahvatili su pune bokale, da bi od njih stvorili novu dugu, novi metež koji izgleda kao raskošna opera!

Opera u formi stripa, u dimenzijama papira, jer epski kadrovi prevazilaze epohu, kao na primer kad Oberon, Titanija i Vika „kradu“ kostime iz ormara vampira, u stilu dendija, poput Tvidldama, šarene oklope, prozirne haljine, podvezice zvezdanih vampirki, a sve to na pozadini sa specijalnim efektima.

Raduju se.

Lepršamo ispod arkada gradskih mostova, između jarbola i strela flotile vikinških jedrenjaka, oko pakolikih satova, po gradovima koji se stalno šire, izbegavamo zašiljene kape patuljaka koji se ponašaju poput Ludog Šeširdžije i dangubimo sa Mračnom vilom obučenom u usku kožu, lepoticom u čipki, gotskom ratnicom, vilenjakinjom predstavnicom stimpanka, a iza svega toga osećamo njih, čujemo, predosećamo da se raduju, obojica: Ledroa i Dej u tri dimenzije. Gilbert i Sullivan barokne opere, tragikomične, čak i opere bufe*, budući da nekim likovima ni ljudžderstvo nije strano, taman je jedan bio zadužen za partiture, a drugi za libreto.

Svakako su se radovali da stare teme predstave u novom ruhu, da iz preraphaelitskog slikarstva ili iz dela viktorijskih umetnika koji su slikali vilinski svet izvuču Oberona, Puča, Titaniju i Lepu Gospu bez milosti i da ih vrate Panu. Svi na sceni radi novog sukoba između Oberona i Titanije, radi novog sna letnje noći! Ali u međuvremenu, Rekvijem, vitez vampir, prošao je tuda i zamračio raskošni kolorit šume u listanju. Ispod svilenih velova baldahina, napravio je, tu i tamo, nekoliko ranica na nežnoj, bleđoj koži lepih, krhkih princeza. Iza sebe je ostavio legla vučića.

Vile s krilima leptira, s kosama poput algi, punim svetlosti, koje je Ledroa ranije predstavljao u vrtlozima od čipke, upale su u zamku noći, u tminu, i ponoćni mesec pretvorio je let vilinog konjica u krila leptira.

Treba znati da vilenjački svetovi, obitavališta vila i Panovi brežuljci nisu rajski vrtovi za „princeze na zrnu graška“ iz „vilinskih budoara“, da divovi tamo proždiru napuštenu decu, da zmajevi jedu žrtvovane device, da veštice pretvaraju lepe princeve u zveri, da planinski trolovi uljeze za tili čas zalepe za stene, da *Love Talker* mami pastirice. A sve to zato što nema dana bez noći, ni toplog bez hladnog.

Ni vile bez veštice... u Panovom svetu.

Ledroa to zna.

A zna i Dej, on koji već dugo luta i prolazi svim puteljcima ovih mračnih predela. On, zar ne, ima simpatije prema đavolu – što je, uostalom, drugo lice Pana – trasirajući njegov put sabljom, prateći instinkt đerača koža, do prestola od ebanovine u gradu lobanja... kad podižemo dine, ne plašimo se da će nam upasti prašina u oko.

I eto kako obojica sanjaju o koncertu... i o operi.

Operi o Panu, drugačijoj od ostalih: operaska predstava na velikom ekranu bez dna, sa elegantnim ukrasima, finim, titanskim vezom, kljunovima broda zašiljenim ili u obliku roga, čelikom i ružama, magijom i veštičarenjem, krvoločnim zubima i senzualnim usnama, namigivanjem, mačevanjem i borbom musketama, viteškim kodeksom, perjanicama i cilindrima.

Mala šetnja po Alisinom svetu... među čudima u nedosanjanoj Nedođiji, zarad večitog i neverovatnog povratka u Panov svet.

Pjer Diboja, vilenjakolog
Mart 2014.

* Igra reči. Opera bufa (opéra bouffe, franc.) vrsta je komične operete, nastala u Italiji u 18. veku. Glagol „bouffer“ u žargonu znači „jesti“. (Prim. prev.)

1 · VIKI I GNEV OBERONA

ila jednom,
ne tako dav-
no, u jednom
kraljevstvu
za koje ljudi
nisu znali -
Danovom svetu - jedna
vila po imenu Ticianija,
supruga vojvode
Klejmore Grima,
majka male Vike Grim,
detešćeta od jedva
devet meseci...

Ali vojvočkinjina prividna sreća, zapečaćena poljupcem, tek je iluzija. Otok usne čute, spojene poljupcem, Čitanija zna da je njena porodica u opasnosti, da je bez sumnje već i osuđena na smrt. Mračne senke približavaju se s juga, dolaze iz glavnog grada Avalona. Princ Oberon poveo je Kraljevsku Flotu, više od stotinu ratnih lađa. Bela vojska se približava...

KAŠTELGRIM

Generacijama unazad, ovde žive učitelji oružanih borbi iz Vilenjačkog kraljevstva. Dužnost se prenosila s oca na sina – vojvode su se smenjivale na Ovoru, kako bi članove kraljevske porodice učili da rukuju oružjem: mačem, sekirama, musketama, topovima, opsadnom tehnikom. Kaštelgrim su neprijatelji napadali više puta, ali nikada nije pao.

Hoćemo li se umešati?

Strpi se, Šennon, strpi se.

Saborci iz Gornje zemlje! Olujni vilenjaci! Neprijatelj se približava. Vilenjaci kao vi, Votanovi vojnici kao što smo svi mi. Princ ih je prevario.

Poslušni su čudovištu, krvoločnom ludaku. I sad moramo da ih pobijemo!

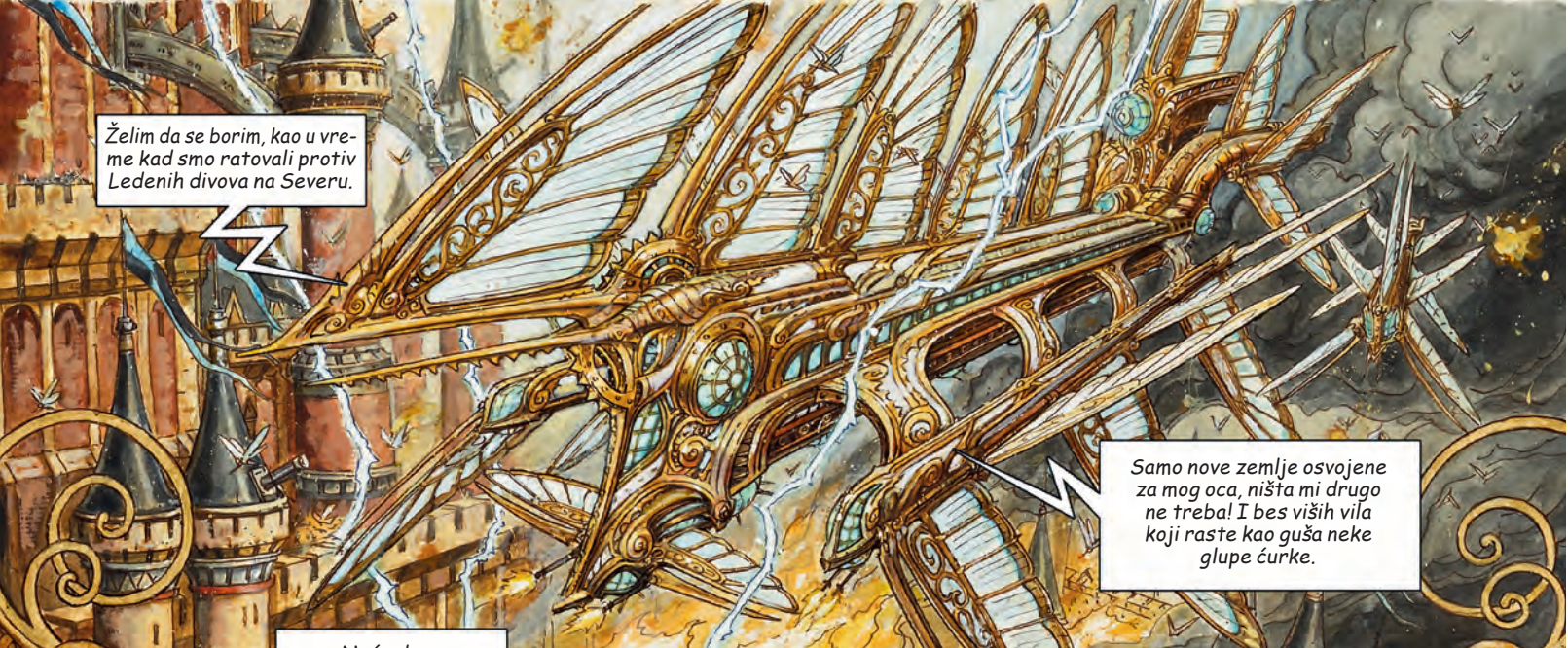

Za Titanijul Za Viku!
Za čast Votana!

OBERONE!
Dođi ovamo, izopačeni
prinče!

Bez milosti, bez
zarobljenika!

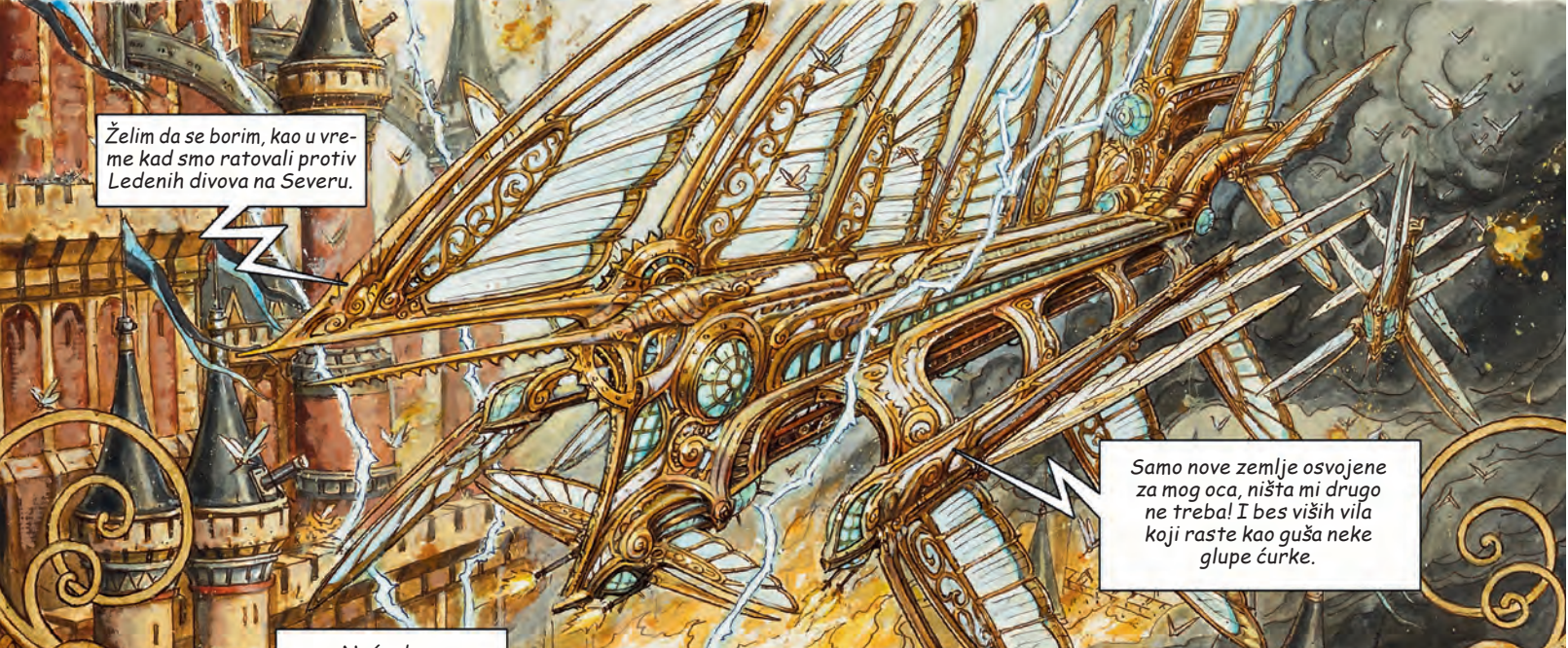
Dođi ovamo, da učinim kraj
tvojoj vladavini, pre nego
što je i počela!

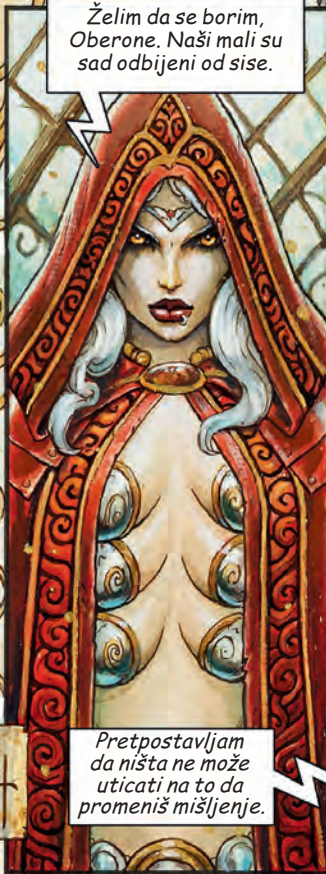
Želim da se borim, kao u vreme kad smo ratovali protiv Ledenih divova na Severu.

Samo nove zemlje osvojene za mog oca, ništa mi drugo ne treba! I bes viših vila koji raste kao guša neke glupe ćurke.

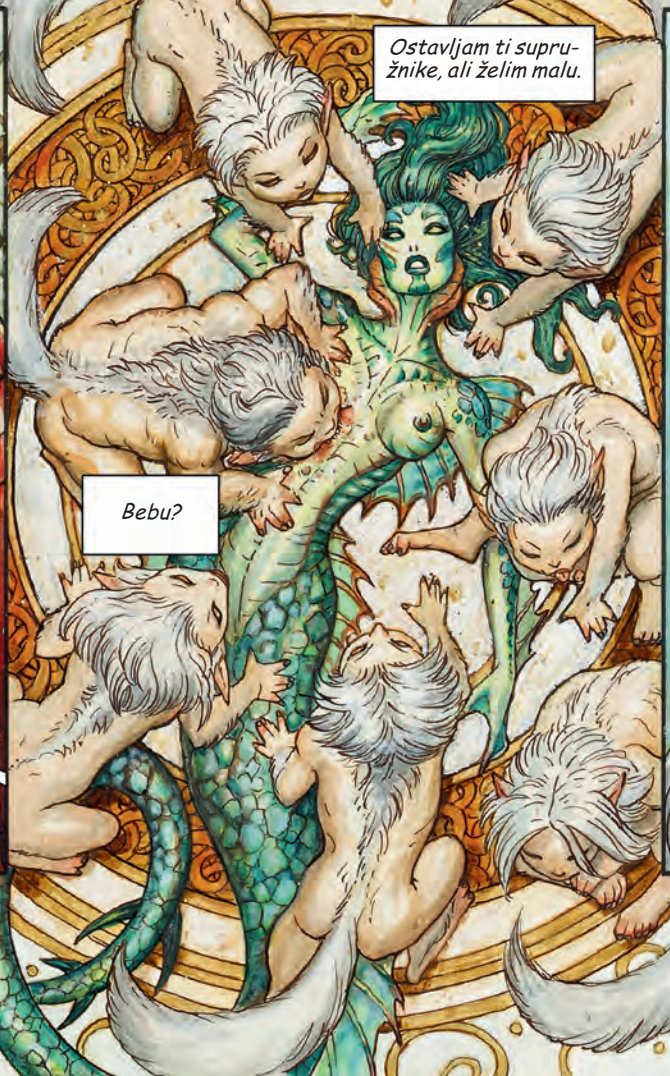
Neće dugo odolevati Votanu.

Meg, ta drolja sa Istoka, obučena kao gavran, obećala je da će me prokleti.

Želim da se borim, Oberone. Naši mali su sad odbijeni od sise.

Ostavljam ti supružnike, ali želim malu.

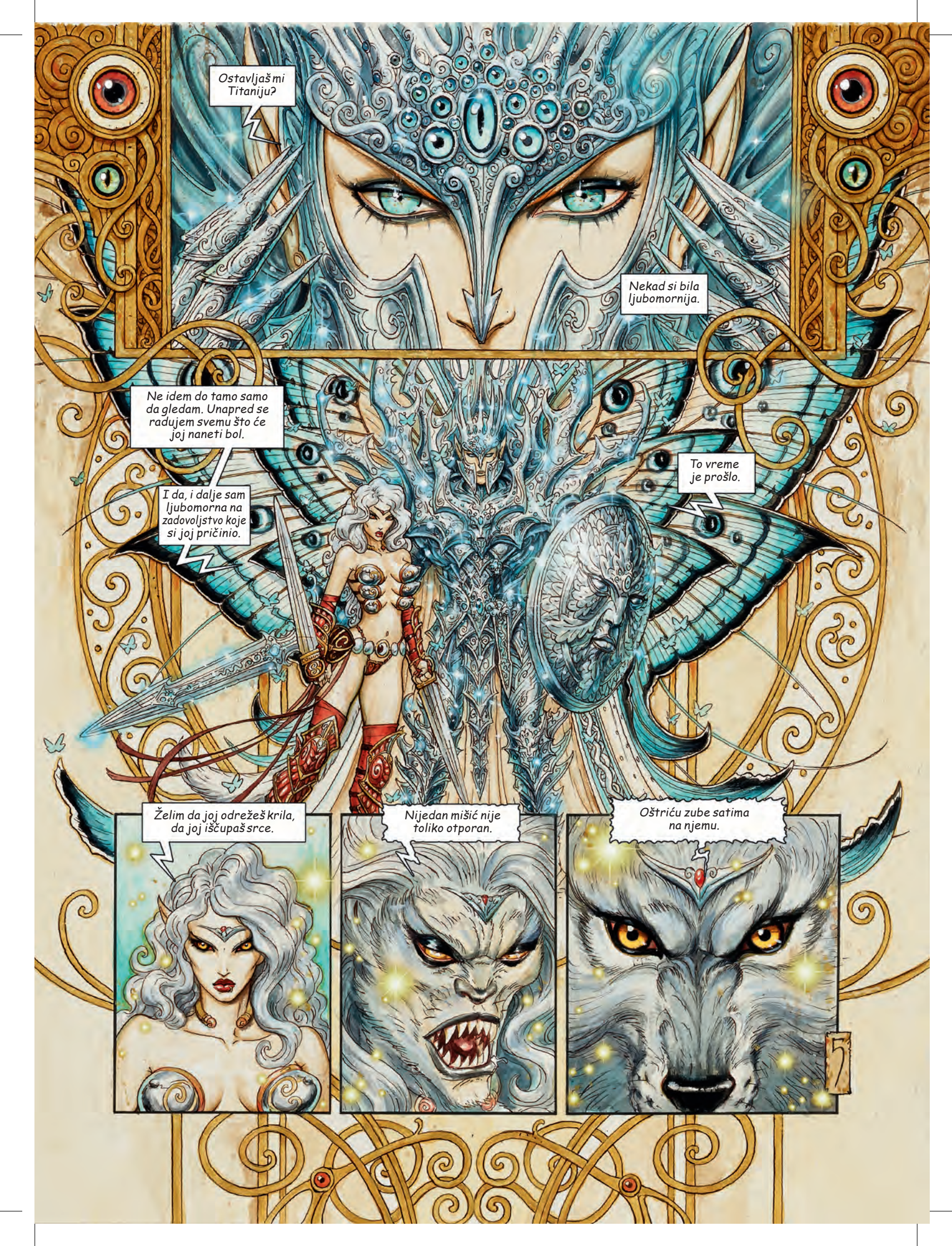
Bebu?

Pretpostavljam da ništa ne može uticati na to da promeniš mišljenje.

Želim da osetim njenu krv kako teče niz moje grlo.

Želim da zabijem svoju njušku u njenu toplu utrobu i da je razbucam, samo radi uživanja u uništavanju nečeg lepog.

Ostavljajši
Titaniju?

Nekad si bila
ljubomornija.

Ne idem do tamo samo
da gledam. Unapred se
radujem svemu što će
joj naneti bol.

I da, i dalje sam
ljubomorna na
zadovoljstvo koje
si joj pričinio.

To vreme
je prošlo.

Želim da joj odrežeš krila,
da joj iščupaš srce.

Nijedan mišić nije
toliko otporan.

Oštriću zube satima
na njemu.

Hagise, laknulo mi je što ste došli tako brzo. Verovatno mislite da vam je sada mesto pored mog muža, ali ne, vaše mesto je ovde.

Razumem, vojvotkinjo.

Bodež je za vučicu Rovenu, u slučaju da naletite na nju. Vaša sekira može da je rani, ali nema moć da joj zada smrtonosan udarac.

Čupač, za Vikina krila koja su još u pupoljku.

U krajnjem slučaju?

Od vilenjačkog srebra, dakle.

Da, u krajnjem slučaju.

Vilinsko mastilo za rane, ima ga i više nego što će vam biti potrebno. Ja sam mnogo grešila i bez sumnje zaslužujem sve što mi sleduje, ali Vika je nevinna.

Izvući ćete se, vojvotkinjo, to je u vašoj prirodi.